

Nr 155

av herr Hallgren m. fl.

om ersättning enligt lagen om allmän försäkring för kostnad för glasögon.

Glasögon är en oundgänglig detalj i den personliga utrustningen för massor av människor i vårt land. Det gäller framför allt de äldre, men därutöver också hundratusentals andra som på grund av nedsatt syn måste skaffa sig glasögon.

En synskada är ofta ett besvärligt handikapp. Många föds med synfel, många skadar sina ögon i förvärvslivet. När det gäller synen gör sig åldersförändringar fort gällande, och i dagens läge är glasögon en allt vanligare företeelse bland vuxna människor.

Utgångspunkten för en rad av de reformer som genomförts eller diskuteras är att den behövande inte ensam skall bära kostnaden för exempelvis vård och mediciner av olika slag. Därför genomfördes en reform för att för den enskilde få ned kostnaderna för receptutskrivna medicin, och av samma skäl tog samhället över större delen av kostnaderna för läkararvoden och vård.

Samma betraktelsesätt bör också gälla när det gäller individernas behov av glasögon. Att vara synskadad är ett handikapp som kan vara ganska dyrbart, och detsamma gäller rätt vanliga fel som "närsynthet" eller "längsynthet" och givetvis också vanliga åldersförändringar som drabbar de flesta. Många tvingas bära glasögon hela sitt liv. I många barnfamiljer kan glasögonbehovet bli en kännbar utgiftspost. Barn slår ofta sönder sina glasögon, och sådana skador ersätts inte av försäkringsbolagen. Under uppväxttiden måste glasen ofta bytas, och detsamma gäller många vuxna. Det blir betydande kostnader.

I många länder är det samhället som betalar kostnaderna för såväl inprovning som glas och bågar. Från jämlikhetssynpunkt måste steg i den riktningen betraktas som viktiga även i vårt land. Det kan inte vara riktigt att eftersatta grupper, låginkomsttagare osv. skall drabbas av höga kostnader, som de har svårt att bära, bara därför att de inte kan leva ett normalt liv utan de nämnda hjälpmedlen.

Nu pågår en utredning om olika hjälpmedelsfrågor. Den skall enligt uppgift också beröra de nämnda problemen genom att den fått i uppdrag att lägga fram förslag om bidrag till glasögon för personer som efter starroperation är i behov av s. k. starrglasögon. Man skall också pröva frågan om bidrag till glasögon för barn och ungdomar i skolåldern.

Vi anser emellertid att detta är alltför begränsade direktiv. Utredningen bör förutsättningslöst pröva frågan om en utvidgning av här berörda reform till att gälla infogandet i sjukförsäkringssystemet av helt fria glasögon för alla behövande eller en viss maximering av bidraget för detta ändamål enligt regler som det skulle ankomma på utredningen att

utarbete förslag om.

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen hos regeringen hemställer om att den pågående utredningen om bidrag till s. k. starrglasögon m. m. erhåller kompletterande direktiv om att även förutsättningslöst pröva frågan om att glasögonkostnaden generellt infogas i sjukförsäkringssystemet eventuellt enligt regler om viss maximering av bidraget härför.

Stockholm i januari 1973

KARL HALLGREN (vpk)

KARIN NORDLANDER (vpk)

PER ISRAELSSON (vpk)

BERTIL MÅBRINK (vpk)

NILS BERNDTSON (vpk)

i Linköping